

НАДЗВИЧАЙНЕ ЗАСІДАННЯ КИЇВСЬКОЇ РАДИ.

24-го цвітня відбулось надзвичайне засідання Київської Ради Робітничих та Червоноармійських Депутатів разом з представниками фабрично-заводських комітетів та професіональних спілок, присвячене ганебному нападу літаків польської буржуазії на мирне населення міста Києва.

Засідання відкривався о 7-й годині вечером в помешканні цирку. Все велике помешкання цирку переповнене. Голодує т. Іванов.

Вшановане 50-літнє народження вождя всесвітньої революції т. Леніна.

Раніш, ніж приступити до порядку денного, о. — каже т. Іванов, — я мушу зазначити, що сьогодні пролетаріат святкує 50-літню річницю уродин свого вождя, т. Леніна. Київський пролетаріат не може не відмітити цього дня.

Промова т. Фелікса Кона.

З промовою, присвяченою т. Ленінові, виступав т. Фелікс Кон. Ті оплески, які розлилися тут при згадуванні імені т. Леніна, роздають ся по всьому світі, коли згадають його імя, бо се імя зробило ся тепер прародом пролетаріату в усьому відомому тепер навіть в найбільше глухому селі України.

Т. Ленін завжди й під час панованія царизму й під час революції 4 і 5 року й під час імперіалістичної війни вів уперто боротьбу за пролетарську справу. А тепер, коли у нас пролетарська революція перемогла, він не засліплюється, а, кляче до того, щоб не піддавати ся оптимізму і вказує, що перед нами ще грізний фронт господарчої розрухи, який пролетаріат, щоб будувати свою державу, мусить перемогти. (Гучні оплески).

Всі збори встали і співають "Інтернаціонал".

Привітна телеграма.

Після того, всі збори, прихилившись до голосування частини меншевиків, постановляють послати Ленінові таку телеграму: "Об'єднане засідання Київської Ради Робітничих та Червоноармійських Депутатів, фабрично-заводських комітетів і правлінь професійних спілок шле палкий пролетарський привіт вдоволь світового комунізму — славетному борцю і керівникові робітничої класи — т. Володимирові Ленінові. В 50-літні роковини з дня народження т. Леніна робітники і червоноармійці м. Києва висловлюють непохитну упевненість, що велике світове повстання робітничої класи, яке розпочато під керівництвом т. Леніна, буде доведено до переможного кінця.

ВІДОЗВА ДО ВСІХ РОБІТНИКІВ, СЕЛЯН І ЧЕСНИХ ГРОМАДЯН РОСІЇ.

МОСКВА, 30 цвітня. — (Радіо). — Війська польських панів і капіталістів заявили Житомир і загрожують Київ. При допозі свого наймита Петлюри і французького полку польські білогвардійці втягнули в зраду галицькі частини, які перед кількома місяцями перейшли на бік совітської влади. Пануючі в Польщі верстви на отверті і чесні мирні пропозиції совітської Росії відповіли безчесною спробою захопити правобережну Україну. Сього мало: Польське правління ясно говорить про свій намір захопити всю Україну, аби передати її петлюрівській Директорії. Правительством Пилсудського йде дорогою Фогенцолерна, який навів на Україну свої війська під видом помочі Київській Раді. Кровава діяльність наспівало доповнюють ся гідкою маскародою.

Одначасно з сим буржуазна польська преса вимагає зняття всіх тих країн, які належали до Польщі перед 150 рока-

Хай живе непохитний вождь пролетаріату Володимир Ленін!

Хай живе світовий комунізм!"

ПРОМОВА Т. ВАРДИНА.

Ганебний вчинок польських білогвардійців.

Все, що є чесного в Києві, було обурене ганебним нападом польських білогвардійців на мирну київську людину. З точки погляду буржуазного права, буржуазних правил війни, немає виправданя сьому вчинкові. Се є хижакський вчинок банди, що за яку вгоду ціну хоче нам пошкодити. Підчас всесвітньої війни імперіально протестували проти такої вчинки і разом з тим лицемерно протестували проти таких самих вчинків своїх ворогів. Се лицемерство продовжується і тепер. Польща обвинувачує нас в хижакстві, але не було таких хижакських вчинків, якх не робили воюючи з нами не тільки Колчак і Денікін, але культурні французи. Та робітничка класа не є кровожерна і тепер згодилась на пропозицію Англії відносно рештки ленінців. За ті бомби, які кинуто в мирну людину Києва, відповідає польська буржуазія, але за ту війну, яку вона провадить проти нас відповідає буржуазія Антанті. Бо ся буржуазія, коли хотіла, моглаб заборонити Польщі війну, вона відповіла за сей злочин.

Працюючі Заходу повинні знати, за що воює Польща.

І ми повинні сказати працюючим всього світа, які тепер можуть думати, що Антанта уже не веде з нами війну, що руками льока — Польщі антанта продовжує війну. Вона продовжує й тому, що хоче повернути маєтки і фабрики польським капіталістам, тому, що се бажано польській воєнщині, тому, що буржуазний уряд Польщі не зможе існувати без націоналістичного чаду. І мусимо вказати на ту роль, яку грає сей зрадник Петлюра, варшавський о-таман з ласки шляхецької, який тепер разом з соєю шляхтою хоче поневоливати працюючі маси.

Допомога жертвам нальоту.

Т. Іванов — від імені губерніяльного виконавчого комітету пропонує зібранню вшанувати пам'ять жертв польського нальоту встановом (Всі встали). Київська Рада постановила асигнувати на користь жертвам нальоту 200.000 карб.

(Київський "Більшовик" з дня 25. цвітня).

їх власних панів і своєю кровю відстояли від Юденича, Денікіна і Колчака? Ні! Сього не буде! Ми — за незалежність Польщі, але ми також за незалежність трудової Росії і совітської України. Скинувши царя й буржуазію, російські робітники й селяни не примусово, зі своєї власної волі визнали вільне самовизначення польського народу і відмовили ся від яких там не будь прав на польську територію. Ся урочиста заява завоює свою силу й тепер. В Берестю, Литовським перед лицем безпощадного германського мілітаризму ми отверто сказали своє слово в оборону польського народу. Совітська влада ні в чім не виявила своїх ворожих стремлень щодо до Польщі. Навіть і тоді, коли польські пани й капіталісти воєнною силою зруйнували совітські республіки Білоруси, Литви і зняли їх території, ми проти наших пляннів не сходили зі своїх позицій.

Ми визнали і визнаємо незалежність Польщі, але ми не визнаємо за польськими панами права експлуатації руських робітників. Ми не визнаємо за польськими поміщиками права відбирати землю від руських селян, роблячи з них свою робочу худобу. Ми не визнаємо за польською салдатчиною права мучити російський і український народ. Ми хотіли й хочемо мира, Совітська дипломатія, як і раніш готова піти на зустріч першим проясненням здорового розуму польських білогвардійців, щоб заключити мир

на засадах, відповідаючих інтересам польського і російського народу. Але ми не збираємо ся схилити соціалістичний прапор перед нахабством варшавських погромників. Совітська Росія, яка одужала Денікіна й Колчака, зможе огнем і кричею доказати польським панами і тим, які стоять за їхніми спинами, що час слабости російського трудового народу пройшов. До сей хвилі червоним військам західного фронту було заборонено наступати. Совітське правління хотіло показати обуреному польському народові своє шире прямоване до мира. Неподвижністю наших військ скористували ся варшавські правителі, напали на Україну й зайшли далеко в глибину її. Україна в небезпеці, а з нею разом в небезпеці й совітська Росія.

Робітники й селяни, війна не закінчена! Польські підпалки стремлять зі всіх сил розмучити грізно полум'я! Злодіям-наслідникам треба дати безпошадний опір. Трудові пролетарі, війна ще не закінчена, мобілізуйте знова ваших борців за ідеї соціалізму! Комісарі і лицарі червоної армії, задане ваше не розв'язане. На західний фронт, червоноармійці, червоні моряки, червоні козаки! Ви сподівали ся повернути до мирного життя, пахати землю, і ось польські пани не дозволять вам сего. Вони хотять вас зробити рабами, а ви треба знову підняти свою зброю для самооборони.

ПОЛІТИЧНЕ ПОЛОЖЕННЯ НА ЛИТВІ.

16. лютого с. р. литовська буржуазія святкувала двоїтню річницю проголошення національною Тарибю несамоустановленою Литви. Два роки борби, два роки революційних надій і реакційної дійсності.

Литовська національна рада — "Тариба" — зорганізувала ся в осени 1917 року під контролем німецьких окупаційних властей. В Тарибі ніколи не було представників працюючих мас литовського народу. Як в 1917 році, так і тепер, в Тарибі беруть участь лише представники християнських демократів (клерикали) і умірованих лібералів. Тариба не є виборною інституцією в повній значимості сего слова. Кандидатів до Тариби назначали німецькі окупаційні влади а "вибрали" їх клерикальні і ліберальні круги.

Після падлоистової революції 1918 року німецька окупаційна влада завадила ся. Тариба проголосила себе висхідною національною інституцією і вибрала президентом Литви А. Сметону. Політичним ідеологом буржуазних партій була "незалежність демократичної литовської республіки з соймом у Вільні". Однак політичне становище стало утрудняти ся. При кінці 1918 року з великого числа литовських втікачів в Росії зорганізували ся перші частини литовських червоноармійців. В грудні перші відділи сеї армії вступили в Литву і зняли столицю краю — Вільно. Зорганізувало ся совітське правління Литви і Білоруси. Литва стала складовою частиною Російської Федеративної Совітської Республіки. Правління Тариби втікло з Вільно до Ковна і там наскоро зорганізувало міністерство "національної оборони". В тому міністерстві брали участь всі буржуазні партії аж до соціалістів меншевиків.

Проти неокріпшеного еще правління Тариби, об'єднані литовські білогвардійці з німецькими окупаційними арміями. В той же самий час з полудні наступили польські легіоністи. А за спиною буржуазних політиків Польщі і Литви, котрі не бридяться услугами німецьких землевласників, виступали представники антанті. Місце німецьких адміністраторів в

Ковні займають представники союзних місій. Совітське правління Литви не змогло видержати натиску об'єднаних "ся польсько-литовсько-німецької коаліції, морально піддержуваної союзними державами. 18. цвітня легіоністи зайняли Вільно. На початку літа червоноармійці, уступили з території Литви. В Литві почалась господарка білого терору. В ті, котрі мали хочби найдашій зв'яз з роботою совітів, впади жертвою білого терору. Розстрілювали навіть тих меншевиків, котрі брали участь в правлінстві "національної оборони". Кожний клерикал обернувся в добровільного шпіона. Впливове на Литві католицьке духовенство змобілізувало всі свої сили для борби проти "червоноармійців". Коаліційне міністерство, в котрому мали більшість умірованих соціалістичні елементи, зістало замінене міністерством клерикальних реакціонерів, в котрому головну роль грають Гальвановський і Вольдемар.

Дідичі, котрі від червоного страху повтікали були до Варшави, повертали до дому. Законопроект про земельну реформу рішили положити під уступку. Се еще більше укріпило владу реакціонерів. Правління Сметони почало загравати з польськими відділами Литви. Граф Альфред Тішкевич зістав назначений послом до Англії, князь Любш до Франції, а Радзівіл до Польщі. На чолі литовської армії зістав поставлений ополчений Литовець Жуковський, котрого отверто обвинувачують в тім, що стягаючи литовські війська на большевицький фронт, він у мисно давав можливість польським легіоністам заходити далі на територію етнографічної Литви. Жуковський на решті був примушений зрештувати.

Під теперішній час Польки зайняли майже третю част етнографічної Литви — Троцький, Віленський і Свенянський повіти (Віленської губернії). Сейчасний і частина Кальварійського повіту (Сувальської губернії) і полудневі часті Вилкомирського і Нововолинського повітів, Ковенської губернії.

Відносини з Поляками в крайній напружені. На де-

маркаційній лінії постійно відбувають ся оружні сутички. Тюрми в окупованій Поляками області, переповнені. Всі органи литовської преси у Вільні — закриті. В ковенських воєнних кругах отверто говорять про сподіваний наступ на Вільно. Після донесень ковенських газет (з марта місяця) в останніх часах Поляки стягають нові частини військ на литовську границю.

Відносини з Литвою, північними сусідами Литви, також дуже заострили ся. Від часу зняття Поляками Двінська, Латиська буржуазія ділає солідарно з Польщею. Сильна Польща для Литви є більше вигідним сусідом, ніж слаба Литва. Спори ізза пограничної лінії також дуже заострили ся. Литва домагається ся для себе Можейків, важного залізничного вузла в північно-західній часті Ковенської губернії. (Можейки належать ся на етнографічній території Литви.)

До сего часу всі спроби розв'язати пограничні непорозуміння обоюдною згодою не увінчали ся успіхом. В польсько-литовським спорі правління Литви підтримує Польщу.

Реакція внутрі краю росте не днями, а годинами. В Ковні заборонено навіть орган литовських меншевиків "Соціал-демократ" і орган професіональних союзів "Робітничче Житє". Редактори сих газет знаходяться в тюрмі. В половині лютого по цілім краю відбували ся масові арештовані. В Ковні арештовано 200 осіб. При кінці лютого в Ковні почали ся заворушення серед жовнів. Сі події правління пробувало пояснити впливом "большевицького золота". Заворушення меж жовнірами, прийнявши форму отвертого повстання, зістали задушені. Провідників повстання — розстрілено.

Однак, не дивлячися на крайню строгість, котру виявляє клерикальне правління, не дивлячися на майже необмежене пановане в краю провідників британської місії, робітничий рух росте і в ширину і в глибину. Про часи сорів згадують добром навіть ті дрібнобуржуазні елементи, котрі на весні минушого року були настроєні проти них.

З'їзд литовських професіональних організацій заявив ся за совітським режимом. Пробуджують ся і сільсько-господарські робітники. В Ковні появили ся знов нелегально видавані литовські газети "Правда" і "Комуніст".

Панованне реакції на Литві упаде зі зростом робітничого руху.

В. С.

ВІЯСНЕНЕ.

В віленському "Українським Прароді" з 8. мая с. р. є поміщення "Письмо до редакції" п. Олександра Макаренка, в котрому він заявляє у відповідь "Новий Добі", що "не писав жадних статей в американській "Народній Волі" і в "Українських Робітничих Вістях". Для вияснення порушеної справи ми почуваємось до обов'язку заявити слідуюче:

"Статя п. н. "Українська Комедія в Парижі", яка була поміщена в 8. ч. "Українських Робітничих Вістей" з дня 25. лютого с. р. і потім передрукована в скрещеному "Народній Волі", наспіла до нас з Парижа і була підписана: М. Макаренко. Отже тим самим її авторства не можна приписати Олександрові Макаренку. Та щоби хто з неврівноважених не мав часом сумнівів щодо до авторства агаданого статі, ми заявляємо, що написав її член бушвої петлюрівської т. зв. мирової делегації в Парижі — під псевдонімом М. Макаренко.

Редакція.

Ширіть "Українські Робітничі Вісті!" Передавайте з рук до рук, з хати до хати!

ВІТІК АГЕНТОМ МОНАРХІСТИЧНОЇ АВСТРІЇ.

Галицький український соціал-демократ Семен Вітик був перед війною і підчас війни до розвалу старої Австрії послом до вієнського парламенту, а через кілька місяців минушого року "міністром" для галицьких справ в петлюрівським "кабінеті" в Камінці Подільським. Який з него був соціаліст, ще й до того один з передовіших в Галичині, який ніколи не опинив ся в Петлюрові на службі у польської шляхти, про се свідчать нижче подані два документи, писані власною рукою Вітика, які перебираємо з вієнського "Українського Прарода". Один з сих документів се просьба Вітика до австрійського міністерства війни, в якій він предкладає послідовно свої услуги, другий — початок і кінець брошури, яку написав Вітик для підтримки своєї просьби.

В дослівним перекладі сї документи звучать:

I.

Високе ц. і к. Міністерство!

Я вибраний вже двічі із виборного округу Дрогобич — Самбір — Старий Самбір — Турка — Балигород — Лютовиска й заступаю понад 300.000 мешканців, майже без винятку селян і робітників. Отже тепер, в такій важній для Європи й Австрії годині, предкладаю Високому ц. і к. Міністерству свої услуги. Знаючи, що се я зробив зараз з початку війни і переговорював в поданий мною справі з ц. і к. Військовою Командою у Львові, одначе наступаючи скоро одна по другій події, перешкодили мені розпочати мою саме тоді уможовлену діяльність. Мое імя серед народу, а головню серед селян, дуже знаме, бо я звик брати активну участь у всяких визначніших народних русі, а навіть деяким із них я давав почин та кермував ними.

Досвід війни вчить нас, що російські агітатори найшайою у дрібної частини галицького населення послух. — Отсих селян названі агітатори обманюли.

Піднімайте ся! Лучіть ся з нами!

Нехай живе наш найвищий вождь Цісар Франц Йосиф І! Нехай живе його вірний приятель Цісар Вільгельм ІІ!

Чи можна ще написати більш рабські слова і ще низше впасти та запродати себе більш реакційному і антиукраїнському правлінству, як було австрійське в початках війни? І то запродати себе в воєнний час тому міністерству війни, на розказ котрого вивішено без жадного суду в Східній Галичині тисячі українських селян і інтелігенції а десятки тисяч загнано в табори інтернованих! І сей нікчемний служалець гнилої клерикально-панської Австрії опинив ся потім в Камінці, де разом з іншими такими самими як він, включно з шляхецьким пахолом Петлюрою, продавав український працюючий народ і багатства України французькій буржуазії, румунським боярам, царському сатрапові Денікінові і шляхецькій Польщі. І в той самий час п. Вітик, який і всі йому подібні, називав себе соціалістом та казав, що він боронить інтересів українських робітників і селян.

Оттакі "соціалісти" "визволяли" і ще "визволюють" Україну по Камінцях, Варшавах, Парижах, Віднях, Берлінах і їм нема числа — та служили і служать опорою для всесвітньої реакції в її боротьбі з проливаючими кров за свою свободу українськими і російськими робітниками та селянами!

При сїм дозволяю собі додати, що в моїй агітаційній роботі ніколи не буду торкатися партійних інтересів, а матиму на оці виключно тільки австрійські, які містять в собі й українські.

Українському народові в Австрії й Росії не достає в сїй історичній годині інформаційних вісток, які мали би його завести на правильний шлях. Тому дозволяю собі предложити зладжену мною в українській мові, а рівночасно додочену в німецьким перекладі брошуру, написану з огляду на теперішнє положення, аби її у відповідній кількості надрукувати та поширити відтак серед українського населення.

Тому, що я володію також російською мовою, хочу радо посвятити свої сили для бажаної справи.

Як що ц. і к. Міністерство гоголо би ся на сю пропозицію, то мусіло би також евенуально подбати про справлене подорожної легітимації або перевозових середників а також про асистенцію.

Вієнь, 23. грудня 1914.

(Підп.) Семен Вітик, Вієнь І, Готель Рояль.

II.

Спаситель наближається.

Отверте слово до українського народу на Україні. Написав Семен Вітик, посол до вієнського парламенту.

Ревуть гармати, падають кулі і тече кров. Побідоносно йдуть війська Австрії й Німеччини вперед. Вони вже побідили Бельгію, здобули велику твердиню Леж, зайняли бельгійську столицю Бруксело, захопили грандіозні твердині Намур і Антверпю і наступають прямо на столицю Франції Париж. З двох сторін, з півночі й полудня загрожують вони французькій столиці.

Вже війська Австрії й Німеччини зайняли велику частину російської Польщі. Австрійська армія віднесла славу перемоги над російською армією під Красним. Наші війська зайняли Томашів, Замосте й посунали ся аж під Івангород і Варшаву.

Німецький генерал Гінденбург загнав цілу російську армію в багна і взяв понад 100.000 Росіянів в полон. Російський великий князь Микола — Миколаєвич — генерал Ренненкамф спаси ся перед пононом тільки скорою утечею в перебраню.

Часть російської армії зайняла що правда Східну Галичину, одначе хоробрі австрійські війська прогнали її вже з різних місцевостей. Біля Перемішля знищили вони цілу російську армію, яка втратила понад 80.000 людей і т. д.

Кінчить ся брошура ось якими словами:

Піднімайте ся! Лучіть ся з нами!

Нехай живе наш найвищий вождь Цісар Франц Йосиф І! Нехай живе його вірний приятель Цісар Вільгельм ІІ!

і т. д.

Чи можна ще написати більш рабські слова і ще низше впасти та запродати себе більш реакційному і антиукраїнському правлінству, як було австрійське в початках війни? І то запродати себе в воєнний час тому міністерству війни, на розказ котрого вивішено без жадного суду в Східній Галичині тисячі українських селян і інтелігенції а десятки тисяч загнано в табори інтернованих! І сей нікчемний служалець гнилої клерикально-панської Австрії опинив ся потім в Камінці, де разом з іншими такими самими як він, включно з шляхецьким пахолом Петлюрою, продавав український працюючий народ і багатства України французькій буржуазії, румунським боярам, царському сатрапові Денікінові і шляхецькій Польщі. І в той самий час п. Вітик, який і всі йому подібні, називав себе соціалістом та казав, що він боронить інтересів українських робітників і селян.

Оттакі "соціалісти" "визволяли" і ще "визволюють" Україну по Камінцях, Варшавах, Парижах, Віднях, Берлінах і їм нема числа — та служили і служать опорою для всесвітньої реакції в її боротьбі з проливаючими кров за свою свободу українськими і російськими робітниками та селянами!

В ЧЕТВЕР, 3 ЧЕРВНЯ, о год. 8-й вечером заходом

Соціалістичної Партії Канади

відбудеть ся

ПЕРЕДВИБОРЧИЙ МІПІНГ

В УКР. РОБІТНИЧИМ ДОМІ

На сїм мітингу буде між іншим промовляти т. Том Кеселі, з Віндзор, Онт.